

PILLANATFELVÉTELEK

ALLYSON OCTAVIA O'RILEY – Alice – épp betért egy fodrászatba, hogy fehér haját feketére festesse. Visszautazott Seattle-be, de nem áll szándékában hosszasan ott időzni. Ami a kémtörténetet illeti, lesz, ami lesz, ő a lehető leggyorsabban Japánba óhajtana utazni, októberben pedig már Krétán a helye. Most viszont a hajával van elfoglalva: feketére akarja festetni. És rövidere vágatni.

Az Alexszel és Max-Pollal való találkozás olyan kaput tárt ki, amelyet már jó ideje igyekezett zárva tartani. A Férfi/Nő kaput. A mai napot nagyrészt azzal tölti, hogy új neveket vesz fontolóra – melyiket használja majd, ha végül átsétál azon a kapun. A listán szerepel a Padua, az Aalis, a Maady, az Andalucia és a Cid Artha is.

De miért ne gondolkozhatna férfinevekben is? Kabukiszínész barátjának, Zenkicsinek sem okoz gondot, hogy női nevet használjon, amikor női szerepet játszik. Akkor meg miért ne használhatna ő is férfinevet?

Ha már úgyis feketére festeti fehér haját, egyben akár le is vágathatja, méghozzá amilyen rövidere csak lehet. Egész férfiasan rövide. Ha meg-nő, félig fekete lesz, félig fehér. Másnak úgyisncs ilyen.

KRÉTÁN KOSTAS LIAPAKIS dühödt ostáblajátékba feledkezett.

– *Nai, nai!* – IGEN! IGEN! – kiabálja, miközben a kocka gördülését figyeli. Úgy érezte, elhagyta a jószerencse, amikor édesanyja meghalt, „unokafivérei”, Max-Pol és Alex pedig elutaztak. Ma azonban mintha fordulna a szerencse – minden jel arra mutat, hogy akármit tesz, képtelen veszíteni. Övé a tábla, őt szolgálja a dobókocka, és Fortuna is neki kedvez. Megcsókolja a kockát, elneveti magát, újat dob. IGEN! IGEN!

ATHÉNBAN MARIA MICHAELIDIS, Polydora Vlachou társa megtalálja Max-Pol Millay fényképét Polydora íróasztalán. Ördögi haraggal nézi a képet: tekintetében féltékenység és irigység. Hangosan kimondja: – Kerüljön el a szerencse!

Lefelé fordítja a képet, ráköp az ujjára, majd X jelet rajzol vele a képre és visszateszi az asztalra, ahol találta. – Na, te – mondja –, tartsd tőlünk távol magad, tartsd nagyon távol magad, különben megbánod!

KÉT FÉRFI A CSATORNÁN

Alice hatására – ő már csak ilyen – a férfiak úgy érzik, kénytelenek felrúgni a szabályokat. Alice kedvéért az ember akármely tervét sutba dobja, indiszkrécióra is képes, meggondolatlanságokat követ el.

Sőt, később azon veszi észre magát, hogy Alice még arra is rávette, hogy örömmel emlékezzen vissza olyan közös élményekre, amelyek ugyan nem történtek meg, de akár meg is történhetek volna...

Alex e szavakat nem mondta ki hangosan. Pusztán rögzítette elméjében, mint egy naplóban, aztán elő-elővette, csiszolgatta őket, hogy alkalomadtán valakinek majd elmondhassa. De nem most. És semmi esetre sem Max-Polnak.

Bizonyos igazságokat nem szabad kimondani.

Különben is, amikor Max-Pol azt kérte: „Akkor mesélj az Alice-szel töltött két hétről!” – az csupán puhatolózás volt, ahogy úriemberek közt szokás. Max-Pol egy lehetőséget ajánlott neki. Vallatásról szó sem volt.

Most Max-Pol ott ül Alexszel az *Ariadne* nevű kis lakóhajó farrészének foltos árnyékában. Egy remek májusi napon a késő délután fényében. Gondolataikba merülve kortyolják Alex utolsó üveg görög borát, amely nemeai Agiorgitiko-szőlőből, ebből a pompás feketeszőlőből készült.

Nemrég haladtak át a Duke's Cut zsilipen, és nemsokára gyalogosan indulnak vacsorázni a *Pisztrángba*. Jól telt az első nap a csatornán. Max-Pol hamar elsajátította a szabályokat, kezdi kiismerni a hajót és igen: jól kijön a kapitánnyal. Miután lezuhanyoztak és tiszta holmit öltöttek, a két férfi elégedetten ül, immár felkészülve a beszélgetésre. Mégis mindkettőjüknek nehezebbre esik belevágni.

A párás nyugalmat meg-megtöri a távoli Cotswolds felől lassan feléjük gomolygó felhőkől hallatszó mennydörgés. Időről időre három gácsér – vadkacsák – zavarja meg a csatorna csendjét. Nagy rikoltozva bántalmazták az aprócska tojót és annak gyorsan szétrepülő, hatalmas csipogást csapó fészekaljnyi kiskacsáját. A szárnyasok szerelme korántsem gyengéd.

Aztán az ismét tükörsimává vált víz felszínén megjelenik a táj tükörképe fejjel lefelé, s a kép része lesz Max-Pol, Alex és az *Ariadne* is. A bé-

TOKIÓBAN A JAPÁN CSÁSZÁR imádott fia és örököse, a koronaherceg kedvetlensége felett kesereg. A koronahercegnő nem fiút hozott a világra. Igaz, született egy kislánya. De a trón nem lehet nő. Vagy mégis? A császárt és fiúgyermekét közös dilemmájuk szomorítja, hisz őket is, ahogy az egész nemzetet, két oldalról szorongatja a hagyomány és a jövő. Mit lehet tenni, hogy a sorsot alkotó elemek átrendeződjenek?

KIOTÓBAN a császár alattvalói, Morioka és XII. Iwai Hansiro ugyanezt boncolgatják, még ha az őket foglalkoztató kérdések jóval kisebb horderejűek is. Morioka azon elmélkedik, miként lehet az ősi japán tetoválóművészetet összeegyeztetni a testdíszítés oly triviális modern mániájával. A színész Macui Zenkicsi nap mint nap ugyanannak a rejtélynek a megoldását keresi. Hogy tud a klasszikus kabuki színház megfelelni a modern japán ízlésnek?

EGYELŐRE KULISSZÁK KÖZÖTT VÁRAKOZIK Baba, azaz Jackson O'Rourke, Nelson Bellingham, India-Hogymillay és Kontessza Makaróni. Hamarosan az ő végzavuk is felhangzik, s lassan kialakul, mi lesz a szerepük a végzet e színpadán. Az angol nonszensz-író, Edward Lear szelleme szintén visszatapsoltatik erre a felvonásra.

ELLIOT BROWNELL, más néven „Wonko” ezalatt ott ül az irodájaként szolgáló kocsmában, a *The Boatban* egy Thrupp nevű kisvárosban, és azon tűnődik, mit is gondoljon arról, hogy Max-Pol és Alex vacsorázni hívták. Vajon mit akarnak tőle? És hogy jelenjen meg a vacsorán: mint Wonko, a Csodabogár, mint Wonko, az Épeszű vagy egyszerűen mint Elliot? Vagy legyen a három egy személyben? Melyikük társaságára számít a két férfi?

MAX-POL MILLAY ÉS ALEX XENOPOULOUidakis az Oxford-csatornán, az *Ariadne* fedélzetén tartózkodnak, és hamarosan kénytelenek lesznek belevágni egy elkerülhetetlen beszélgetésbe, amelyet ugyan mindketten nagyon várnak, idáig azonban minden erejükkel igyekeztek elodázni.

kés nyugalom beszippanítja a gondolatokat, sőt magát a beszélgetést is elnyeli. Marad a néma csend.

A két férfi gondolatait elsősorban Alice köti le. Mindketten egyedülállónak mondható ismeretséget kötöttek vele, amely egészen különleges körülményeknek köszönheti a kialakulását. Csakhogy mindezidáig Alice könyvének hosszú fejezetei mindkettőjük előtt ismeretlenek maradtak.

Alice aznap délelőtt utazott el. Most pedig a két férfi arra készül, hogy egy hetet együtt töltsenek az Oxford-csatornán. Alice mint téma elkerülhetetlenül terítékre kerül majd, hát persze.

– Hogy telt az idő Alice-szel? – kérdezte Max-Pol.

– Nohát akkor... – vágott bele Alex.

Mint mindannyiszor, ez a kezdet most is egyszerre jelezte, hogy az adott témáról Alex bármennyit tudna beszélni, s mégis igyekszik nem visszaélni hallgatósága türelmével. Tényleg tisztelte Max-Pol érzéseit. Az szóba se jöhet, hogy az igazat és csakis a szintiszta igazat mondja el neki. Alex külön hálás volt, hogy nem meghatározott kérdésre kell válaszolnia, s különösen, hogy nem olyasféle kérdésre, amely esetleg azt firatná, hogy mi történt közte és Alice között.

Bizonyos igazságokat nem szabad kimondani.

Alex együtt hált Alice-szel.

Három szerelmes éjszakán.

A történetek e megfogalmazása azonban homályos eufémizmus, amely korántsem felelt meg a valós helyzetnek. Igen, ugyanabban az ágyban aludtak. És igen, hosszan tartó szerelem jött létre közöttük. Úgy van. Azonban nem létesítettek egymással szexuális kapcsolatot, bár meztelenül voltak ott az ágyban. Ilyen értelemben nem egymás szeretői. És nem is lesznek soha. Mégis ott volt egymás ismerésének ez a névtelen egybefonódottsága – e különleges kapocs. Hogy tudná ezt Alex bárkinek is elmagyarázni? És ki hinne neki?

– Nohát akkor... – vágott bele ismét Alex.

És elhallgatott. Az viszont megijesztette, hogy egy hosszabb hallgatás esetleg mit sugallhat. Mint ahogy az sem kevésbé, hogy talán túl sokat mondana – úgyszólván gyorsan kitérőt keresett:

– Inkább *te* mesélj Alice-ről, Max-Pol. Régebb óta tart már a kapcsolatod, igaz, majd' mindvégig távol voltatok egymástól – igen, ez a Tanú-dolog – mégis, Alice ittjártakor nem tudtam nem észrevenni bizonyos *közeledésfélét* kettőtöket illetően. Hogy is fejezzem ki magam egyszerűbben? Mintha itt valami komoly dolog alakulna – talán szerelem – az lenne?

– Dehogya – válaszolta Max-Pol. – Szó sincs róla.

– De hát...

– Két hetet töltöttél velem, Alex. Tudnod kell, hogy ami egy kapcsolatra normális esetben vonatkozik, abból Alice-szel semmi nem úgy van. Miután találkoztunk a Waterloo pályaudvaron, kénytelen voltam rádőbbedni, milyen erősen vonzódom hozzá. Nem akartam, hogy így legyen, nem is számítottam rá – mégis ez a helyzet. Ami a Tanú-dologot illeti, annak – úgy tűnt – lóttek. Ezzel pedig gondom támadt – csalódást okozott.

– Miért?

– Waterloo előtt a kettőnk útja mintha párhuzamosan haladt volna – egymás mellett. Waterloo után azonban úgy tűnt, elkerülhetetlen az ütközés. Az általad használt kifejezés volt a pontos – *közeledésféle*. Már nem Tanúk voltunk. Hanem *Szereplők*. Elindultam haza Seattle-be, és arra számítottam, hogy egy idő után majd visszatérek, és jöjjön, aminek jönnie kell Alice-szel. Elismerem, a legkülönfélébb érzések küzdöttek bennem egymással, csakhogya...

– Erre ma?

– Ma kisíklattak. Úgy érzem, hátba támadtak. Egy erő letérített a pályámról. Válaszd, amelyik tetszik. És nem csak Alice-ről van szó.

– Hát még kiről? Csak nem rólam?

– Ugyan, dehogya. Nem ismered az illetőt. Mielőtt Alice-ről beszélnék, kénytelen leszek néhány szót ejteni az unokatestvéremről.

– Unokatestvéredről?

– Hát mert az unokanővéremről van szó. A neve India-Hogymi.

UNOKATESTVÉREK

– Micsoda? Miféle unokanővéred? India? Mi? India... hogy mi a neve?
Alex felvonta a szemöldökét.

– A nagynénim – az anyja – Indiának nevezte, s mikor ez a családtagok és a barátok tudomására jutott, mind úgy reagált, ahogy az imént te: „Hogy mi?” Úgyhogy aztán a családban ez a név ragadt rá: India-Hogymi? Teljes neve India Iris Millay.

– Vagy úgy – válaszolta Alex. – Az Iris görög név, mint tudod. Írisz a szivárvány istennője és az istenek hírnöke. Homérosz is említi az *Iliászban*.

– Hát számomra ő inkább az ördög hírnökét testesítette meg. Bizonyára neked is volt szerencséd olyan lányokhoz, mint ő volt – alig tanulnak meg járni, máris a fiúk után szaladgálnak. És sikerült is hatnia a fiúkra, mivel egyúttal vörös hajú, kék szemű, szeplős, pimasz, de tünémenyes teremtés volt.

A két családnak közös tengerparti nyaralója volt Oregon államban, gyerekkorunkban minden nyarat együtt töltöttünk. Ő volt az egyetlen unokatestvérem. Elvászthatatlanok voltunk. Két évvel idősebb nálam, mindig jócskán előttem járt azoknak a játékoknak a tekintetében, amit a kisfiúk és kislányok egymással szoktak játszani. India-Hogymi vezetett be a „mutasd meg, én is megmutatom az enyémet” rejtelmeibe, a doktorbácsisba, na meg az első csókolózós papás-mamás is az ő nevéhez fűződik. Hamar kamaszodni kezdett, ő volt az, aki először engedte, hogy megsimogassam, amikor kint aludtunk egy sátorban a tengerparton. Amikor végre az én életemen is átsöpört a serdülőkor, ő simogatott engem, mint ahogy azt is ő mutatta meg, hogy kell maszturbálni.

– S aztán...

– Nem. Soha nem szeretkeztünk, igaz, gyakran nem sok választott el tőle. Ahogy teltek az évek, egyre erősebb lett a vonzalom kettőnk között, ami kicsit különös, mivel mire India-Hogymi felnőtt, a legtöbb férfi nem mondta volna éppen vonzónak. *Furcsa* kis csajnak látták.

– Ezzel azt mondod finoman, hogy rémesen megcsúnyult?

– Nem. Kerek, pirospozsgás a pofija, piros az orra is, szeplős, narancs-sárgás-vöröses haja meg mint a szénaboglya. Amikor az arcvonásai viszonylag nyugodtak, úgy fest, mint egy bohóc – a szemöldöke széles ívet

ír le, hatalmasak a szemei, a szája sarka mindig felfele görbül – egyfajta természetes mosolyt ír le. A legtöbb ember arca ünnepeles, esetleg boldogtalanságot tükröz, ha épp nem fejez ki semmilyen konkrét érzést. India-Hogymi viszont *furcsamód* vidám – mintha magában valamin pompásan szórakozna, még akkor is, ha nincs a legjobb hangulatban. A legtöbb emberre – és itt elsősorban férfiakról van szó – riasztóan hat a bohóckülső.

Nagy kár, hogy csak a legfelső réteget látják India-Hogymi-ből. Ővé az egyik legszebb test, amit láttam – pedig orvosként láttam párat. És abban a testben egy tökéletes ember lakozik.

Hadd ne kerteljek, a legérzékibb nő a világon. Az a fajta, aki folyton hozzád ér, miközben beszél. Mindig beléd karol, ha épp együtt sétáltok. Az a fajta, akinek a parfümjét észre sem veszed, miközben ott van, de miután elváltok, veled marad az illata. Aki egyenesen a szemedbe néz és halkán nevet, mintha örömet okozna neki valami, amit kizárólag ő vesz észre benned.

Mindig friss virágot tűz abba a halmokban leomló hajába. Úgy tudja megrázni azt a rengeteg haját, mintha vetkőzni készülne. Megkér, hogy húzd fel a hátán a cipzárat, és te csak azt látod, hogy nincs rajta melltartó. Na, ilyen nő.

– Nohát – mondta Alex. – Én mindössze egy ilyen nőt ismertem, de az hosszú történet, és inkább más alkalomra való. Folytasd csak!

– Csakhogy India-Hogymi-vel *első unokatestvérek* vagyunk. Ez is része a vonzalomnak, gondolom – a tabu kísértése. Ha nem lennének unokatestvérek, nos, ki tudja, mi történt volna. A legtöbb fiatal jobbára hatalmába keríti a testi vágy – hormonkérdés. Ha Indiával az egyetemen találkozunk először, lehet, hogy összeházasodtunk volna. Lenne gyerekeink, házunk – ilyenek. Szüleink életét ismételnék meg az elfogadott keretek között. És ez bizony komoly hiba lett volna, hisz mostanra nem sok közös maradt bennünk, talán csak a gyerekkori emlékek meg a nemi vonzalom.

San Franciscóba ment, képzőművészetet tanult, azután átköltözött New Yorkba, és a divatszakmában helyezkedett el. A New York-i művészek szokásos életét éli, de arról aztán igazán nem sokat tudok.

Megállapodtunk, hogy jobb, ha nem találkozunk, mert ahogy az évek teltek, egyre nyitottabbak lettünk azt illetően, hogy mi történhet meg két ember között. Rázós ügy. Így is, amikor tíz éve egy családi esemény alkalmával összefutottunk, a kísértés, hogy ágyba bújjunk, bizony ugyanolyan erős volt, mint valaha. A vonzás cseppet sem szelídült.

Csakhogy, csakhogy... Még egyszer mondom, *unokatestvérek* voltunk, a francba, és mivel mindkettőnk számára fontos a család, meg... Nem, nem... Erre múlt héten találkoztam vele Seattle-ben.

Ezzel otthagytam Alexet a befejezetlen történet cérnaszálán függeszkedve. Teletöltötte a poharát, elnézett a távolba, amerre a csatorna folyt, aztán saját tükörképére esett a pillantása a vízben, és ekkor elvagyorodott.

– És, és...?

– India-Hogymi már ott volt Seattle-ben, amikor megérkeztem, de nem énmiattam jött oda. Hatalmas családi trauma. A bácsikám – apám öccse – veseátültetésre vár. India-Hogymi felajánlotta neki egyik veséjét. Addig erősködött, míg végül a nagybátyám kénytelen volt megmondani neki, miért nem jöhet donorként számításba. Hogy miért? Mert örökre fogadták. *Örökre fogadott gyerek*. Na mit gondolsz, kit hívott fel elsőként a hírrel? És vajon miért?

– Vagyis hát...?

– Igen. Vagyis hát. Féktelen testiség. Három nap, három éjszaka egy szállodában. Szeretkeztünk, ahányszor csak a libidónk újratöltött. És minden alkalommal ugyanaz a szomorúság tört ránk utána – amikor az ember tudja, hogy ennyi az egész, kész, nem lehet semmi több. Persze mind a ketten egyedülállók vagyunk, és mindketten szabadon megtehetjük, hogy jó messzire elvonulunk Seattle-től, és ott telepszünk le. Mégis az, hogy bármi módon együtt éljünk, az egyszerűen lehetetlen. Persze így már nem lenne vérfertőzés, biológiai értelemben semmiképp. Csakhogy az emberek mégis így tekintenek a dologra. A két család soha nem értené meg; megbocsátásról szó se lehetne. Kizárt, hogy olyasmit tegyünk, ami fájdalmat okozna a szüleinknek. Ahhoz túlságosan szeretjük őket.

És ha az unokatestvér-probléma el is hárult, nem sok van meg bennünk abból, ami a hosszú távú párkapcsolathoz kéne. Nem ugyanolyan életre vágyunk. Sok szempontból igaz, hogy együtt nőttünk fel, valaha közel voltunk egymáshoz, de aztán más irányba sodort minket az élet.

– Ő is ugyanígy érez kettőtökkel kapcsolatban? Te vagy a legszexibb páli, akit valaha ismert, meg ilyenek?

Max-Pol elpirult. Aztán elvagyorodott.

– Hát mintha mondott volna ilyesmit – bár nehéz elképzelni, hogy mostanra ne amortizált volna le egy egész mezőnyű férfit, de én nem kérdeztem, ő meg nem mondta. Csak egymásról beszéltünk, és mivel felnőttek vagyunk, igen racionálisan át tudtuk beszélni a helyzetet és az

érzéseinket. Nyílt lapokkal játszottunk. Nevettünk a helyzet abszurditásán. És miután kinevettük magunkat, máris visszabújtunk az ágyba. Aztán újra.

– Fogsz még vele találkozni?

– Hogy tudnám megtenni? És... és... hogy tudnám nem megtenni?

– Ez pedig azt jelenti, hogy bárhogy alakul is a dolog Alice-szel, ha szex is keveredik bele, máris kész a baj.

– Dióhéjban valahogy így, Aleko. Kisiklatva, hátba támadva, letérítve a pályámról. A Sors Óriásmadara szép nagyot tojt a fészkembe.

– Ha eleget gubbasztasz rajta, kiköltöd – mondta Alex. – Mi, görögök azt mondjuk: *Kathi thokimahsiah yenah ya efkeriah*. Minden nehéz helyzetben ott a lehetőség.

„KÉM KEDD D.E. 10-RE JÖN TOVÁBBI INSTRUKCIÓKRA”

Nelson Bellingham a számítógépe képernyőjén olvasható tömör email-üzenet tartalmát fontolgatta. Összevonta a szemöldökét, sóhajtott egyet.

– Alice – mondta. – Ki más lenne?

Az üzenet nem érte váratlanul. És azon sem hökkent meg, hogy ez egyszerű bejelentés, az időpontot se *egyeztetni* akarta vele Alice, hanem közölte. *Egyenesen... nem vacakol, ahogy szokta...* – gondolta Bellingham.

Bellingham az emailt bámulta, és törte a fejét. Tudta, hogy a találkozás alaposan próbára teszi majd, ezért azt akarta, hogy Jacks O'Rourke is ott legyen vele. O'Rourke-nak még mindig érvényben volt a céggel kötött tanácsadói szerződése, és ő volt az egyetlen, aki elmeél dolgában ellenfele lehet Alice-nek. Intellektuális összecsapásaik ellenére Bellingham mindig azt gyanította, hogy Alice és Jacks között van valami beteljesületlen vonzalom. De ez még akkor volt, amikor együtt dolgoztak. Talán a meglepetés, hogy viszontlátja Jackst, kizökkentően hat majd Alice-re – amitől aztán kénytelen lesz kicsit visszavenni.

Jacks külseje legalábbis biztos meglepi majd Alice-t. Mióta elment a cégtől, a petyhüdt férfi sovány férfi lett, sápadtról napbarnítottá váltott, mindig frissen borotvált arca a múlté, jelenleg szakállas. Túl van már a nagy kivonuláson – távol-keleti zarándokúton – is: bejárta Balit, Indiát, Nepált és Butánt. A barátai részben viccből, részben pedig személyiségének új mélységei iránti tiszteletből *Babának* nevezték – ami az indiai angolban szent embert jelent. Nyilvánvaló, hogy Jacks megváltozott. Mára nyugodt, higgadt ember. Nyoma sincs az arrogáns, erőszakos, önző alaknak. Mit szól majd mindehhez Alice?

Bellingham kiszólt telefonon a titkárnőjének:

– Ellen, keresse meg Jacks O'Rourke-ot, kérje meg, hogy mihelyt tud, jelentkezzen. Közölje vele, hogy idevárom az irodámba, valamint hogy fontos hivatalos ügyről van szó, amúgy pedig személyes szívességről.

– Úgy gondolja, uram, hogy a *Baba* idejön?

– Ha közli vele, hogy Alice O'Riley-t itt találja, igen.

Alex egyszer kérdezte Alice-t a szerelemről. Azon a délutánon történt, amikor Alice meztelenre vetkőzve úszott egyet a folyóban. Előtte a napon ülve látható, oportószínű anyajegyről beszélt.

– Ha szeretsz, szereted a sebem is.

Alex ezen a pár szón morfondírozott. Akármit gondol is ő a szerelemről, ez valóban találó: ha szeretsz, szeresd a sebeimet is – meg a hibáimat, ellentmondásaimat és túlzásaimat is.

Később, mikor kikötöttek a csatorna árnyékos oldalán és egy fűzfa alatt ücsörögtek kint a parton, Alex bedobta a csalit Alice elméjének kis tavába:

– Volt már szerelmes?

– Nem hinném. Nem volt még részem mesébe illő szerelemben – amikor EZ LENNE HÁT AZ A BIZONYOS. És még a súlyos LESZ, AMI LESZ, MÍG A HALÁL EL NEM VÁLASZT szándéka sem adatott meg. Felárgolások, azok igen. Rövid románcok, hogyné. Erotikával átfűtött barátság, megesett. Bár nyíltan megmondom, a szex soha nem volt igazán kielégítő, mert úgy tűnik, a férfiak mindig csak magukra gondolnak, és amit akarnak, a lehető leggyorsabban akarják elérni. De hát mind fiatalok voltak. Honnan is tudták volna?

Talán egy idősebb, tapasztaltabb férfi... – gondolta Alex.

Alice folytatta:

– A fiatalok összekeverik a testi vágyat a szerelemmel. Az idősebbek meg azt gondolják, hogy a szerelem helyettesítheti a vágyat. Volt azonban egyetlen kivétel. Nem szerelem volt. Az kellett volna, hogy legyen belőle, de nem így történt, és soha nem jöttem rá, miért. Szerintem az lehetett az oka, hogy minden erőnket lekötötte az intellektuális versengés, úgyhogy a szerelemre valahogy már nem jutott energiánk. Szexre sem.

– Mesélje el! – kérte Alex.

– Amikor középiskolás voltam, ugyanamennyel a pasas mellett ültem fizika-, kémia-, biológia- és matematikaórán. Az ábécében utánam következett, úgyhogy nemcsak egymás mellett ültünk, a kísérletekhez is egy csoportba osztottak vele. Nem voltunk közeli barátok, soha nem is randiztunk, nem is ugyanazokba a bulikba hívtak meg minket. Semmi különös nem volt köztünk.